

ש.ו. מִצְוֹת סְפִירַת הָעֶמֶר

לְסַפֵּר תְּשַׁעַה וְאַרְבָּעִים יוֹם מֵיּוֹם הַבָּאֵת הָעֶמֶר שֶׁהוּא יוֹם שְׁשִׁי עָשָׂר בְּנִיסָן, שֶׁנֶּאֱמַר
 "וְסִפְרָתֶם לָכֶם מִמּוֹחֲרַת הַשַּׁבָּת מֵיּוֹם הַבֵּיאֲכֶם אֶת-עֶמֶר הַתְּנוּפָה."

מִשְׁרֵשֵׁי הַמִּצְוָה, עַל צֵד הַפֶּשֶׁט, לְפִי שְׂכַל עֶקְרָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל אֵינוֹ אֵלָּא הַתּוֹרָה,
 וּמִפְּנֵי הַתּוֹרָה נִבְרְאוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ, וְכִמוֹ שֶׁפָּתוּב "אִם-לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה
 וְגוֹמַר" וְהִיא הָעֶקֶר וְהַסְּבִיבָה שֶׁנִּגְאָלוּ וַיֵּצְאוּ מִמִּצְרַיִם, כְּדֵי שֶׁיִּקְבְּלוּ הַתּוֹרָה בְּסִינֵי
 וַיִּקְיָמוּהָ, וְכִמוֹ שֶׁאָמַר הַשֵּׁם לְמֹשֶׁה "וְזָה לְךָ הָאוֹת כִּי אֲנֹכִי שֶׁלַחְתִּיךָ, בְּהוֹצִיאֲךָ
 אֶת-הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת-הָאֱלֹהִים עַל הַהָר הַזֶּה", וּפְרוּשׁ הַפְּסוּקָה, הוֹצִיאֲךָ
 אוֹתָם מִמִּצְרַיִם, יִהְיֶה לְךָ אוֹת שֶׁתַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹהִים עַל הַהָר הַזֶּה, כְּלוֹמַר
 שֶׁתִּקְבְּלוּ הַתּוֹרָה שֶׁהִיא הָעֶקֶר הַגָּדוֹל שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה הֵם נִגְאָלִים וְהִיא תְּכַלִּית הַטּוֹבָה
 שֶׁלָּהֶם, וְעֵינֵינוּ גָּדוֹל הוּא לָהֶם יוֹתֵר מִן הַחֲרוֹת מַעֲבָדוֹת, וְלָכֵן יַעֲשֶׂה הַשֵּׁם לְמֹשֶׁה אוֹת
 בְּצֵאתָם מִמִּצְרַיִם, לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה, כִּי תִשְׁפַּל עוֹשֵׂיין אוֹתוֹ אוֹת לְעוֹלָם אֶל הָעֶקֶר.

וּמִפְּנֵי כֵן, כִּי הִיא כָּל עֶקְרָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל וּבַעֲבוּרָהּ נִגְאָלוּ וְעָלוּ לְכָל הַגָּדְלָה שֶׁעָלוּ
 אֵלֶיהָ, נִצְטַוֵּינוּ לְמַנּוֹת מִמּוֹחֲרַת יוֹם-טוֹב שֶׁל פֶּסַח עַד יוֹם נְתִינַת הַתּוֹרָה, לְהִרְאוֹת
 בְּנַפְשֵׁנוּ הַחַפֵּץ הַגָּדוֹל אֶל הַיּוֹם הַנִּכְבָּד הַנִּכְסָף לְלַבְּנוּ, כְּעֶבֶד יִשְׂאֵף צֶל וַיִּמְנָה תְּמִיד
 מִתִּי יָבוֹא הָעֵת הַנִּכְסָף אֵלָיו שֶׁיֵּצֵא לְחֲרוֹת, כִּי הַמְּנִין מֵרְאֵה לְאָדָם כִּי כָּל יִשְׁעוֹ וְכָל
 חַפְצוֹ לְהַגִּיעַ אֶל הַזְּמַן הַהוּא.

עץ יוסף | מדרש רבה סדר אמור פכ"ו [כא, י'] פירוש מהר"ו

<p>תורת כהנים מפיך בשנים ועייל במקומו בספר גבול בניסין שהוא משום שלא י"ג זקן מכולם. כי הנה בניו קודמין לכל ין את מקומו של אביו וא"כ אפילו יהיו צמנו הוא מוקדם דחולין תגן כשר בלויים ופירוש ע במומין פסולים ז ובלויים להפך ובמראה. ופירוש האברים. ומראה ודם משוער. וכן ין אהרן. ודרשו ז' דברים משום והכהן גדול או זאחיו. לכן דרשו ול עכ"ל. ורבינו זנחותיו על הת"כ חק לפרש מנין ה' וכתב הרד"ל ז"ל אשר הנכונה [והן יין מ"ה</p>	<p>הגירסא בתנחומא כאן אך כמד"ש שם ובאיכה פסוק ממרום הגירסא בהיפך אמירה ראשונה לנפש לא יטמא וכי. ט מה כתיב אחר הענין. וכן הלשון בתנחומא כאן סימן ד' וענין הסמיכות איך שייכים זה לפרשה שאחר הענין שבריש סימן ד' אמר מה כתיב למעלה מן הענין וכמ"ש בסוף פרשה כ"ה נדרשות לפניהם ונדרשות לאחריהם וכא לפרש כאן מ"ש נדרשות לאחריהם שכמו שלמעלה מן הענין נדרש על שאל כך אחר הענין על שאל וכמ"ש בסוף הסימן. גדול בחמשה דברים. דורש הגדול ה' גדול כך מצאתי וכל זה לכתחילה וכדיעבד אינו מעכב שהרי בבית שני היו כמה כה"ג שלא היו חכמים. והה' דברים הם המנויים אבות סוף פרק וי"ו שבע מדות ומ"ש כאן בשנים כולל זקנה ושיבה רק בני חסר כאן ועי' עדיות פרק ר' משה מ' ה' דרריה רמו</p>	<p>ט מה פתיב אחר הענין, נכא. י' והפהן הגדול מאחיו. למה נקרא שמו פהן גדול. שהוא גדול בפחמשה דברים, בפחמה, בכח, פנוי, בעשר, ובשנים. פנוי, שהוא נאה מאחיו. בכח, שהוא גבור. כפוא ור'אה, אהרן פשהניף את הלויים עשורים ושנים אלף הניף פיום אחד, פיצד הנה מניפם, מוליק ומביא מעלה ומוריד, הני שהיה גדול בכח. בעשר מנין, ונאה לא היה עשיר אחיו</p>
--	--	---